

между да е замѣсена нѣкоя жена. Женитѣ сж имали голѣмо влияние надъ него; той обичалъ тѣхното общество, даже и въ напрѣдналата си възраст той чувствувалъ нужда да има около себе си духовити и красиви приятелки.

Посрѣдствомъ една отъ тѣзи негови приятелки въ Интерлакенъ, Шодорди успѣлъ да се приближи до Горчакова.

Когато Шодорди му поднесѣлъ писмото на херцога де Бройль, рускиятъ канцлеръ извикалъ: „Писмо! Защо ми е това писмо? Ние се познаваме отдавна. Запазете го, прочее, то ще Ви напомни по късно посѣщението, което ми правите днесъ“. Ободренъ отъ този привѣтъ, Шодорди пристѣпилъ направо къмъ цѣльта. Той задалъ на Горчакова нѣколко въпроси, разбира се съ голѣма прѣдпазливостъ.

Отъ начало рускиятъ канцлеръ се зачудилъ, защо Франция се обръща къмъ него. „Прѣзъ врѣме на империята въ Парижъ много злѣ бѣха настроени къмъ насъ; „Наполеонъ III не пропускаше никога случая да ни дразни съ полския въпросъ; той не криеше даже и своето отвращение, когато ставаше дума да заведемъ прѣговори по между си за каквото и да било. Въ 1867, „когато имахъ честта да придружа моя Господаръ на вашето изложение, рускиятъ царъ, Александръ II имаше горѣщо желание да бесѣдва съ Наполеонъ III и бѣше „наклоненъ за единъ съюзъ. Обаче Наполеонъ избѣгваше „да се срѣщне на саме съ нашия императоръ и понѣкога „имаше такива маниери, щото ние се питахме дали този „човѣкъ бѣше съ всичкия си умъ. И когато Прусия „дойде да ни моли, той бѣше все сжщия. Ние нѣмахме „причини да откажемъ на Прусия. Къмъ нея имаме задължения и сме вече въ съюзъ“. Шодорди не се отчайвалъ отъ таквъ отговоръ; той забѣлѣжилъ, че Франция далечъ не сподѣля вече императорската политика, Франция не се стрѣми да играе видна роля въ политиката; тя е осждена за нѣколко врѣме да стои на страна и се е прѣдала на вжтрѣшното си прѣустройство. И щомъ като тя не заплашва никого, е ли въ интереса на Русия да остави да я смажатъ окончателно?